

Ote pastori Ilpo Saarelaisen siunauspuheesta

Hautaan siunaaminen **Hannu Kauppinen (67 v)**

28.12.2019

”Jos Herra ei huonetta rakenna, niin sen rakentajat turhaan vaivaa näkevät.”

”Jos Herra ei kaupunkia varjele, niin turhan vartija valvoo.”

Sinun rakas puolisisi Hilikka, teidän isänne Atso, Jyri, Otso-Pekka ja Ella. Teidän rakas ukkinne Mikael ja Helja, sinun appesi Mirka, teidän veljenne, ystävämme, meille kaikille rakas ja tärkeä ihminen, Hannu on kuollut. Suru, ikävä, kaipaus on tullut yllättäen, aavistamatta elämääne. Tänään saatamme Hannun matkalle taivaan kotiin. Hyvästelemme hänet.

Hannu piirsi lähtemättömän syvät jäljet sydämiimme ja muistoihimme. Hän piirsi jäljen oppilaittensa sieluun, ystävien sydämeen. Hänen jälkensä näkyy Rukajärven veteraanien historian tallennetuilla lehdillä. Hänen varjonsa kulkee rinnallamme Jouluaaton vartiossa, reservinupseereissa, leijonissa, seppelen laskussa sankarihaudoilla. Hannun jäljiltä jäi tyhjä paikka kahvilan pöydän ääressä, tyhjä polku kotimetsän kätköissä, tyhjä tuoli työpöydän äärellä. Jäi tyhjä paikka teidän perheenne yhteisessä joulupöydässä tai kesäisessä hetkessä kodin pihamaalla. Kaikki ne kertovat Hannun lähdöstä ja ikävästämme kuin muuttolinnun lentäessä pois ja kesän päättyessä. Ei enää katkeamatonta tarinaa, lujaa kädenpuristusta, puheluita, hersyvää nauhua. Se kaikki on enää muistoissamme, kalliina, arvokkaana, ikävän merkitsemänä muistona Hannusta. Sen me haluamme säilyttää.

Hannu tunsu valtavasti ihmisiä. Kaikkialla, missä hän liikkui, oli ystäviä, tuttavuuksia, sukulaisia. Hänellä oli aina aikaa ja sana kaikille, luja kädenpuristus jokaiselle. Aina oli aikaa kuulumisiin, kysymiseen kuinka voit? Rukajärven sotahistoria oli hänen muistissaan, taistelu taistelulta, mies mieheltä. Hän tiesi sankarivainajien vaiheet, kaatumispaikat ja upseeriston kipupisteet. Hannussa oli annos yläsavolaista päällysmiestä. Hän ei salannut tietämystään. Hän oli valmis väittelyyn, keskusteluun. Hän eli siitä, syttyi ja paloi täydellä väittelyn keskellä. Hannulla oli kuin kiire saada työt tehtyä, saada työmaa valmiiksi ehkä aavistaen että hänen lähtönsä tulee täältä yllättäen, arvaamatta.

Opettajan työn rinnalla Hannulle oli tärkeää soittaa, laulaa, esiintyä ja siirtää oppilailleen rakkautta musiikkiin. Hän piirsi lähtemättömän jäljen kansanmusiikkiin. Hannun koulussa laulettiin ja soitettiin. Hannun koulussa pidettiin aamuhartaudet, joulukirkot, äitienpäiväjuhlat. Hannu oli sydämeltään aina opettaja. Hän välitti oppilaistaan, tahtoi heille hyvää. Hänellä oli aina hyvä, kannustava ja lämmin sana oppilaalle. Hannu tuli toimeen vanhempien kanssa, etsi tietä yhteisymmärrykseen, tietä lapsen ja koko kylän parhaaksi.

Vastoinkäymistenkään kohdalla Hannu ei luovuttanut. Hän etsi ratkaisua, halusi aina katsoa eteenpäin – ei jäädä menneeseen tai luovuttaa. **Nyt työmaa**, kaikki sen kirjat ja muistiinpanot ovat valmiit. Viimeinenkin sivu elämän kirjasta on luettu, kansi on suljettu. Iltaan on ehtinyt viimeinen työpäivä. Se kertoo teille läheisille, ystäville ja meille, että Hannun mittava, hieno ja rakas elämäntyö on valmis. Hän on tehnyt isänmaansa, kotiseutunsa ja teidän rakkaitten eteen kaiken ja enemmänkin, kuin mitä yhdeltä mieheltä voidaan vaatia.

Hannun valtavan elämäntyön taustalla kaiken voimana oli koti. Oli se Vieremä, josta hän oli lähtenyt ja jonne hän tavallaan kaipasi koko elämänsä ajan. Ja oli se koti, jossa te Hilikka ja lapset yhdessä elitte. Missä te lapset kasvoitte. Ilman kotia, sinun työtäsi Hilikka ei Hannukaan olisi voinut lähteä matkaan, reservin koontumisiin, sotahistorian retkille. Ehkä Hannu ei aina osannut pukea teille sanoiksi kiitollisuuttaan teistä. Meille ystäville hän puhui lämpimästi kodistaan ja teistä lapsista, kertoi teidän opinnoistanne ja työstänne. Kaiken keskellä te olitte Hannulle tärkeitä ja rakkaita. Hän tunsu teistä kiitollisuutta ja ylpeyttä. Viime vuosi te lastenlapset Mikael ja Helja tulitte Hannulle yhä tärkeämmiksi. Hän odotti sinua Mikael koulusta. Halusi seurata koulunkäyntiäsi. Se työ jäi kesken.

Muistot Hannusta ja yhteisistä vuosista jäävät. Niissä muistoissa on paljon hyviä hetkiä, hyviä päiviä, rakkaita ja kauniita ja kipeitäkin muistoja. Niitä on muisteltava ja niistä tunnettava kiitollisuutta. Muistat Hilikka yhteisiä vuosia Hannun kanssa, te Atso, Jyri, Otso-Pekka ja Ella sen kuinka isänne huolehti teistä, saatteli teitä omaan elämäänne. Tai te lastenlapset, miten ukki oli teille läheinen, teidän ystäväanne, teille niin tärkeä. Näiden muistojen kautta hän on läsnä yhä elämässänne, kulkee teidän rinnallanne. Hän tahtoi elämämme jatkuvan ja kaiken hyvän mitä koimme yhdessä seuraavan elämäämme.

Tämän arkun äärellä Jätämme Hannulle vielä kerran jäähyväiset. Suru ja kipeä ikävä ovat tässä läsnä. Hyvästelemme hänet. Näillä kukkasilla, haparoivilla sanoillamme, kyynelillämme kiitämme ja muistamme häntä. Saattelemme ja Siunaamme Hannun matkalle taivaan kotiin. Annamme hänen lähteä kotiin. Hyvästelemme hänet aivan kuin hän lähtisi tästä kohti lapsuutensa Vieremää. Heilautamme kättämme hänelle vielä kerran, niin kuin monet kerrat aiemmin kun hän katoaa tien mutkan taa. Saatamme hänet matkaan taivaan kotiin kaivaten, itkien mutta myös kiitollisena niistä yhteisistä hetkistä ja vuosista. Siitä, miten hän kosketti meitä ja elämäämme. Sen kosketuksen muistamme. Sen siunauksen saimme Hyvältä Jumalalta Hannun kautta elämäämme.

Hyvä Jumala kutsuu meidät täältä kotiin kun aikamme on täysi, kun tehtävämme on tehty. Te läheiset saitte Hannun kanssa ja hänen lähellään tämän ajan. Tämän verran saitte elää hänen rinnallaan. Se oli koko hänen elämänsä. Ymmärrämme, että tämä elämämme, jokainen sen päivä on ainutkertainen. Meidänkin on kuoltava, oltava kerran valmis lähtöön. Millaisen jäljen me jätämme läheistemme ja ystäviemme sydämeen? Jääkö meistäkin niin kuin Hannusta muisto, kipeä suru, kosketus, jossa on kiitollisuutta ja hyvyttä?

Kerran pyhässä kasteessa Hannun otsaan ja rintaan piirrettiin ristin merkki. Se on merkki osallisuudesta Jumalan vaeltavaan kansaan ja samalla merkki pelastuksen osallisuudesta. Tätä merkkiä ristiä hän seurasi ja siihen turvautui koko elämänsä ajan. Nyt piirrämme tämän saman ristinmerkin hänen arkulleen. Jätämme hänet hyvän Jumalan armon varaan. Tähän armoon luottaen siunaamme Hannun haudan lepoon.

Nousemme tunnustamaan kristillisen uskomme.